

bæret, at man ogsaa havde taget noget væk fra de andre, saa kunde jeg have forslaaet det; men man har tværtimod givet de andre forhøjet Beskyttelse, og det er den forkerete Verden, som Landbrugerne ikke kunne være tjente med, hvad enten de ere Beskyttelses- eller Frihandelsmænd. Den første Fordring, vi maa stille, er, at vi ville beholde den Smule Beskyttelse, vi have, indtil de andre have faaet deres nedfat. Man maatte vente med at nedfatte Tolden paa disse Ting, som direkte eller indirekte kunne beskytte Landbruget, indtil man havde faaet Haab om eller Sikkerhed for at faa Beskyttelsen for de andre Erhverv nedfat ogsaa. Jeg skal nævne forskellige Industrier, som jeg mener, det ikke alene af Hensyn til Landbruget, men ogsaa af Hensyn til almindelige Principper, var rigtig ikke at være for streng ved. Og jeg vil da nævne saadanne Industrier, som staa i direkte Forbindelse med Landbruget, idet de bruge dets Raaprodukter, eller idet Landbruget tager Affaldsprodukter derfra. De mest naturlige Industrier ere saadanne, hvis Raastoffer vi selv producere, saa vi selv forædle dem. Men adskillige af disse Industrier har man, om jeg saa maa sige, næsten haft et Horn i Siden paa. Det er alle de Industrier, som synes at staa Landbruget nærmest. Jeg kan her nævne: Møllerier — jeg synes, det var ret naturligt, at vi her i Landet malede vort eget Korn; Brænderier — det var ogsaa ganske naturligt, naar vi endelig skulle have Brændevin her i Lanvet, eller naar vi overhovedet bruge Brændevin, at vi saa brændte det selv; vi have jo selv Raastofferne, og Affaldsprodukterne ere jo gode Foderstoffer for mange Landmænd, og de tjene ved at fodre med det; Ekori-fabrikker, Sukkerfabrikker, Uldspinderier — dem har man specielt haft Opmærksomheden henveendt paa, idet man har nedfat Tolden paa Garn, fordi man var bange for, at der skulde komme Uldspinderier; men saa længe vi producere Uld her i Landet, mener jeg, det var naturligt, om vi havde Uldspinderier. Jeg skal endvidere nævne Ollbruggier og saadanne Ting som Skomagier og Garverier; — vi have jo Skind og Huder selv, men det er netop af de Ting, som man synes først og fremmest at have Opmærksomheden henvendt paa, saa at man passede paa, at de ikke kom til at nyde Begunstigelser. Det er for øvrigt mærkeligt ud, bortset fra al Tale om Brændevinsstat, at Mindretallet samtids med, at det har forhøjet Beskyttelsen paa, som jeg vel nok kan kalde det, Winifikationen og den Slags Ting, har nedfat

Beskyttelsen paa Brændevin, idet det, saa vidt jeg husker, er den eneste Post under Spiritus, hvor man har nedfat Indførselstolden, det vil sige, man lader den indenlandske Skat paa Brændevin blive staaende, men nedfat Indførselstolden. Man faar uvilkaarlig den Tanke, at man har været bange for, at Landboerne skulde komme til at tjene nogle Penge ved, at de lavede Brændevin. Vi drikke det selv, bliver der jo sagt, og saa var det vel ikke saa unaturligt, om vi tjente lidt ved det. Der kom et Par Udtalelser fra de to ærede Landmænd, som have siddet i Kommissionen. Der kom et helt pænt Foredrag fra det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen), og det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgfreds (Vertelsen) udtalte sig i lignende Retning. Det var den Historie, som vi jo for Resten have hørt saa forfærdelig tit. Hver Gang Landboerne have talt om lige Ret paa Toldspørgsmaalet, har man sagt: Hvad er det I vil have? Er det Kornet? Det vilde da være en forfærdelig Ulykke. Tænk en Gang lidt nærmere over det. Den kan selvfølgelig blive effektiv, vi indføre jo en hel Del Korn selv; kunde vi lægge Told paa det, vilde det selvfølgelig bringe Penge ind i Statskassen, og der er i og for sig ikke noget i Vejen for at gøre det. Men Smør og Kjøsef og den Slags Ting kunde vi jo ikke beskytte, thi det er jo Ting, man udfører, og hvad vilde Følgen blive deraf? Ja, siger man, den vil ganske simpelt blive den, at Folk høre op med at lave Smør og dertilmod udvide deres Kornudfykning og Kornsalg, og i Løbet af kort Tid ville vi høre op med at være kornindførende, idet vi selv ville producere nok. Et saadant Raisonnement lyder fornuftigt, og jeg har sluttet mig til det saa godt som nogen. Men jeg har nu en Gang mest lyst til at høre mig for Rendsgerningerne. Naar jeg har en Mening om en saadan Ting, og man saa præsenterer mig Rendsgerninger, som vise det modsatte, saa siger jeg, at jeg har taget fejl, og deri ligger Forfælsken mellem de Herrer og mig. Der har været Tale om svenske Forhold, og jeg skal her præsenterer dem nogle svenske Tal, som vise noget helt andet end det, man her har sagt. Hvis man taler med Folk om svenske Forhold i Almindelighed, saa sige de: Ja vi vide vel, at det har gavnet de svenske Landmænd, men de have helt andre Forhold, de ere væsentligt landbrugsindførende, de spise mere af den Art Landbrugsprodukter, end de selv able, og derfor kunne de fordyre dem, men for os er det noget helt andet. Jeg vilde gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at den Tale